

af, hvorvidt en Kvinde er værdig til at faae den Hjælp, som § 2 vil hjemle hende, naar hun føder anden Gang. Jeg vil nu for det Første gjøre den Bemærkning, at jeg tror, at det er meget vanskeligt i dette Punkt saaledes at skjelne mellem den kvalificeret Berettigede til Hjælp og den, som ikke er kvalificeret dertil. Jeg vil da navnlig gjøre opmærksom paa, at det, at en Kvinde føder første Gang, giver aldeles ikke nogen Garanti for, at hun ikke kan have staaet i Forhold til en Anden allerede tidligere, og i saa Tilfælde tror jeg slet ikke, at hendes Værdighed er større end dens, som føder anden Gang. Det kan næppe være ubekendt for ærede Medlemmer, som have færdedes mellem forskellige Samfundsklasser, at det ikke sjældent er Tilfældet, at en Kvinde føder et Barn, og at Faderen til Barnet underholder Pigen saa godt, han kan, og det er egentlig deres Tanke at de en Gang i Tiden ville gifte sig med hinanden men de have endnu ikke Naad dertil i Diebliffet. Naa, saa bliver Forholdet ved at bestaa, og saa føder hun anden Gang. Naar nu — hvad der er Exempel paa — Manden, netop fordi Forholdet er noget løst, giver Slip paa den første, fordi han føler sig knyttet til en anden Kvinde, og det giver Anledning til, at der bliver anlagt Alimentationsag mod ham, finder jeg egentlig ikke, at der er Grund til, at saa hun, som har været den paagjældende Barnefader tro, ikke skal kunne faae den Hjælp, som ellers en Anden vilde faae. Det finder jeg uberettiget. Jeg skal endelig gjøre opmærksom paa, at der ogsaa var Noget i, hvad den ærede Ordfører for Mindretallet sagde, som bragte mig paa den Tanke, nemlig dette, at man af og til, og ikke saa ganske sjældent, ser at en ældre noget vellystig Kvinde faar fat paa et ungt Menneſte, og saa bliver der født et Barn udenfor Ægteſkab af denne Forbindelse, og det er første Gang hun føder. Jeg spørger da, er egentlig talt Bedkommende mere kvalificeret til Hjælp end den, som føder anden Gang under Forhold, som ere, om ikke ganske undskyldende, saa dog nær ved at være det. — Om Vædringsforslagene til de øvrige Paragrafer behøver jeg ikke at udtale mig.

Schlegel: Det er blot en lille Bemærkning, jeg vil gjøre angaaende det samme Vædringsforslag, som er stillet til § 2 af et Mindretal. Det har i Grunden min Sympathi. Hvor megen Vægt man end vil lægge paa Barnet i dette Forhold, sikker er det, at man ogsaa bør lægge Vægt paa Moderen, og det er ganske naturligt, at naar Moderen forser sig paa den Maade

gentagne Gange eller mange Gange, fortjener hun ikke den Sympathi og Støtte af Lovgivningen, som dette Lovforslag gaar ud paa at hde Kvinder, der føde udenfor Ægteſkab. Men der er endnu et Punkt, som den høitærede sidste Taler fremdrog og som jeg i alt Fald vil spørge det ærede Mindretal, om det har haft under Overveielſe, og om det i fornødent Fald ikke vilde tage under Overveielſe til næste Behandling. Det er det Tilfælde, hvor en Kvinde føder flere Børn med samme Mand. Dette Forhold synes mig at stille sig noget anderledes. Det blev før fremdraget som noget særligt Graverende, hvad det ogsaa er, at en Kvinde føder en Del vægte Børn med forskellige Mandſpersoner. Denne Sort Kvinder synes jeg i Grunden ikke bør nyde i alt Fald samme Sympathi som de andre, men er det med samme Mand, stiller det sig, som det ogsaa blev fremdraget, noget anderledes. Nu er det min Anmodning til Mindretallet, om det ikke til næste Behandling vil tage under Overveielſe, hvis det ellers sympathiserer med den af mig udtalte Tanke, at dets Vædringsforslag blev ændret saaledes, at det kom til at lyde paa, at mens der nu staar: „naar Barnefaderen ikke kan føre retsghldigt Bevis for, at hun tidligere har født udenfor Ægteſkab“, der kom videre til at staa: „udenfor Ægteſkab med en anden Mandſperson“, der vil være noget ligefrem Stødende ved, naar det er samme Mandſperson, at han saa fører Bevis for, at hun har født tidligere med ham, og hun derfor skal stilles uheldigere.

Styr: Jeg vil takke den ærede sidste Taler for hans Udtaalelse og strax ſige, at det Spørgſmaal, han der rettede til Mindretallet, kan jeg for mit Bedkommende beſvare derhen, at jeg med Glæde kunde slutte mig til en ſaadan Redaktion af vort Vædringsforslag. Sagen har nok været under Overveielſe, men vi have ikke fundet en paſſende Form, under hvilken vi kunde faae det bragt frem. — Endnu har jeg nogle Bemærkninger at knytte til det, der blev udtalt af de to ærede foregaaende Talere. Jeg maa tilſtaa, at jeg har opfattet de Forhandlinger, som i Udvalget have været førte om den Sag, ſaaledes, at den Betydning, det havde, om Ordene „Svangerſkab og“ gif ud, i Virkeligheden ikke var ſaa overordentlig ſtor. Jeg har opfattet det — og det har været mit Motiv til at ſtemme for, at dette Ord ſkal udgaa — ſaaledes, at Meningen med, at vi lade det Ord „Svangerſkab“ gaa ud, var den, at vi vilde ſikre os mod, at doovne Kvinder, ſom ingen Ting gide beſtille, be-